

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 5ης Φεβρουαρίου 2004 *

Στην υπόθεση C-265/02,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Corte suprema de cassazione (Ιταλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971 για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Frahuil SA

και

Assitalia SpA,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 5, σημείο 1, της προπαρατεθείσας Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 20), με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας (ΕΕ L 388, σ. 1) και με τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας (ΕΕ L 285, σ. 1),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann (εισηγητή), προεδρεύοντα του πέμπτου τμήματος, C. W. A. Timmermans και S. von Bahr, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: R. Grass

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσε:

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους E. de March και A.-M. Rouchaud-Joët,

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού έλαβε υπόψη την απόφαση να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς προτάσεις του γενικού εισαγγελέα, τον οποίο άκουσε προηγουμένως,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με διάταξη της 11ης Απριλίου 2002, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 18 Ιουλίου 2002, το Corte suprema di cassazione υπέβαλε, κατ' εφαρμογή του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971 για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 5, σημείο 1, της ίδιας Συμβάσεως (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως αυτή τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 20), με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας (ΕΕ L 388, σ. 1) και με τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας (ΕΕ L 285, σ. 1, στο εξής: Σύμβαση).
- 2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς με αντικείμενο αναγωγή της Assitalia SpA (στο εξής: Assitalia), εταιρίας ιταλικού δικαίου, κατά της Frahuil SA (στο εξής: Frahuil), εταιρίας γαλλικού δικαίου, προς είσπραξη των δασμών που εξόφλησε η Assitalia ως εγγυήτρια της εταιρίας μεταφορών Vegetoil Srl (στο εξής: Vegetoil) επ' ευκαιρία εισαγωγής που πραγματοποίησε η Frahuil.

Το νομικό πλαίσιο

Η Σύμβαση

3 Σύμφωνα με το άρθρο 1, πρώτο εδάφιο αυτής, η Σύμβαση «εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ανεξάρτητα από το είδος του δικαστηρίου [...]. Δεν καλύπτει ιδίως φορολογικές, τελωνειακές ή διοικητικές υποθέσεις».

4 Το άρθρο 2, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως ορίζει:

«Υπό την επιφύλαξη των διατάξεων της παρούσας συμβάσεως, τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους ενάγονται ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους αυτού, ανεξάρτητα από την ιθαγένειά τους.»

5 Το άρθρο 5, σημείο 1, της Συμβάσεως προβλέπει:

«Πρόσωπο που έχει την κατοικία του στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους μπορεί να εναχθεί σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος:

1) ως προς διαφορές εκ συμβάσεως, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου εκπληρώθηκε ή οφείλει να εκπληρωθεί η παροχή [...]

6 Το άρθρο 53, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως διαλαμβάνει τα εξής:

«Για την εφαρμογή της παρούσας συμβάσεως, η έδρα των εταιρειών και νομικών προσώπων εξομοιώνεται προς την κατοικία. [...]»

Το εθνικό δίκαιο

7 Το άρθρο 1949 του ιταλικού Αστικού Κώδικα (στο εξής: Αστικός Κώδικας), τιτλοφορούμενο «Υποκατάσταση του εγγυητή στα δικαιώματα του δανειστή», προβλέπει, μεταξύ άλλων:

«Ο καταβαλών το χρέος εγγυητής υποκαθίσταται σε όλα τα δικαιώματα του δανειστή κατά του οφειλέτη.»

8 Το άρθρο 1950, πρώτο εδάφιο, του Αστικού Κώδικα, τιτλοφορούμενο «Αγωγή κατά του πρωτοφειλέτη», διατυπώνεται ως εξής:

«Ο καταβαλών το χρέος εγγυητής αποκτά δικαίωμα αγωγής κατά του πρωτοφειλέτη, ακόμα και αν η εγγυοδοσία χώρησε εν αγνοία του οφειλέτη.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

- 9 Η Frahuil, με έδρα τη Μασσαλία (Γαλλία), εισήγαγε στην Ιταλία προϊόντα προελεύσεως τρίτων χωρών. Επιφόρτισε τη Vegetoil να προβεί στις διατυπώσεις εκτελωνισμού και υποστηρίζει ότι της κατέβαλε προκαταβολικώς, επί τούτου, τα αντιστοιχούντα στους απαιτητούς δασμούς ποσά.
- 10 Η Vegetoil δεν κατέβαλε τους εν λόγω δασμούς, αλλ' έκανε χρήση της ευχέρειας να μεταθέσει χρονικά την καταβολή έναντι συστάσεως ασφαλείας, κατ' εφαρμογή των άρθρων 78 και 79 του *testo unico delle disposizioni legislative in materia doganale* (κωδικοποιημένου κεμένου των νομοθετικών διατάξεων περί δασμών), το οποίο εγκρίθηκε υπό τη μορφή του υπ' αριθ. 43 διατάγματος του Προέδρου της Δημοκρατίας, της 23ης Ιανουαρίου 1973 (*GURI*, τακτικό συμπλήρωμα αριθ. 80, της 28ης Μαρτίου 1973).
- 11 Η ασφάλεια συνεστήθη μέσω της συνάψεως, εν αγνοία της Frahuil, μεταξύ Vegetoil και Assitalia, εδρεύουσας στη Ρώμη, συμβάσεως εγγυήσεως, σύμφωνα με την οποία η τελευταία παρέσχε την εγγυήσή της για λογαριασμό της Vegetoil έναντι των ιταλικών τελωνειακών αρχών.
- 12 Η Assitalia κατέβαλε τους οφειλόμενους, δυνάμει της πραγματοποιηθείσας από τη Frahuil εισαγωγής, δασμούς.
- 13 Η Assitalia ενήγαγε τη Frahuil ενώπιον του Tribunale di Roma (Ιταλία) προκειμένου να επιτύχει την επιστροφή των ποσών που είχε καταβάλει στη διοίκηση των τελωνείων. Η ως άνω αγωγή θεμελιωνόταν στην υποκατάσταση στα δικαιώματα του δανειστή και στην αγωγή κατά του οφειλέτη, όπως προβλέπουν, υπέρ του εγγυητή, τα άρθρα 1949 και 1950 του Αστικού Κώδικα.

- 14 Η Frahuil προέβαλε ένσταση ελλείψεως αρμοδιότητας του ιταλικού δικαστηρίου με το αιτιολογικό ότι, σύμφωνα με το άρθρο 2 της Συμβάσεως, έπρεπε να είχε εναχθεί ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους της έδρας της, ήτοι ενώπιον των γαλλικών δικαστηρίων.
- 15 Με απόφαση της 20ής Ιουνίου και της 15ης Σεπτεμβρίου 1995, το Tribunale di Roma κηρύχθηκε αρμόδιο να επιληφθεί της διαφοράς. Κατόπιν εφέσεως, το Corte d'appello di Roma επικύρωσε, με απόφαση της 24ης Οκτωβρίου και 12ης Νοεμβρίου 1997, την πρωτόδικη απόφαση. Το Corte d'appello έκρινε ότι τα ιταλικά δικαστήρια είναι αρμόδια δυνάμει του άρθρου 5, σημείο 1, της Συμβάσεως. Η βαρύνουσα τη Frahuil έναντι της Assitalia υποχρέωση επιστροφής προέκυπτε από σύμβαση εγγυήσεως, η οποία, σύμφωνα με τις διατάξεις του Αστικού Κώδικα, είχε συναφθεί εγκύτως, μολονότι ο οφειλέτης δεν είχε λάβει συναφώς γνώση.
- 16 Η Frahuil άσκησε αναίρεση ενώπιον του Corte suprema di cassazione. Προβάλλει, κατ' ουσίαν, ότι η υποκατάσταση του εγγυητή στα δικαιώματα του δανειστή και η αναγωγή κατά του πρωτοφειλέτη δεν εκπορεύονται από τη σύμβαση εγγυήσεως αλλ' εκ του νόμου, ιδίως από τα άρθρα 1949 και 1950 του Αστικού Κώδικα. Η Assitalia υποστήριξε ότι η ασκηθείσα αγωγή αποτελεί αγωγή εκ συμβάσεως, δεδομένου ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις του Αστικού Κώδικα, είναι φυσική συνέπεια της συμβάσεως εγγυήσεως.
- 17 Διατηρώντας επιφυλάξεις ως προς την ερμηνεία που πρέπει να δοθεί στο άρθρο 5, σημείο 1, της Συμβάσεως, το Corte suprema di cassazione ανέστειλε τη δίκη και υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο ερώτημα:

«Ερωτάται αν το άρθρο 5, σημείο 1, της Συμβάσεως των Βρυξελλών, της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978, σχετικά με την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982, σχετικά με την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας, τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989, σχετικά με την

προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας και με τη Σύμβαση της 29ης Νοεμβρίου 1996, σχετικά με την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας, έχει την έννοια ότι εμπίπτει στη διαφορά εκ συμβάσεως η παροχή, στα πλαίσια της οποίας ο εγγυητής, ο οποίος κατέβαλε τους δασμούς δυνάμει συμβάσεως εγγυήσεως συναφθείσας με την επιχείρηση μεταφορών, αξιώνει την εκπλήρωση, υποκαθιστάμενος στα δικαιώματα της διοικήσεως τελωνείων και στρεφόμενος αναγωγικώς κατά του κυρίου των εμπορευμάτων, πρωτοφειλέτη και παραμένοντος τρίτου ως προς τη σύμβαση εγγυήσεως».

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

Επί της εφαρμογής της Συμβάσεως

- 18 Δεδομένου ότι η διαφορά της κύριας δίκης άπτεται της εισπράξεως ποσών καταβληθέντων για την εξόφληση δασμών, επιβάλλεται, προκαταρκτικώς, η εξέταση του ζητήματος αν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως.
- 19 Εν προκειμένω, η αγωγή ασκήθηκε κατά εισαγωγήα, οφειλέτη δασμών, από τον εγγυητή ο οποίος εξόφλησε τους δασμούς ενώπιον των τελωνειακών αρχών. Ο εγγυητής προσέβη στην πληρωμή σε εκτέλεση συμβάσεως εγγυήσεως με την οποία είχε αναλάβει τη δέσμευση έναντι των ως άνω αρχών να εγγυηθεί την καταβολή των οικείων δασμών εκ μέρους της επιχειρήσεως μεταφορών, στην οποία ανέθεσε αρχικώς ο πρωτοφειλέτης την εξόφληση του χρέους.

- 20 Σε περίπτωση όπως η προκειμένη, η οποία αφορά πλείονες σχέσεις εμπλέκουσες τόσο δημόσια αρχή και πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου, όσο και αποκλειστικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου, πρέπει να προσδιοριστεί η έννομη σχέση μεταξύ των αντιδίκων και να εξεταστούν η βάση της ένδικης αγωγής και ο τρόπος ασκήσεώς της (αποφάσεις της 14ης Νοεμβρίου 2002, C-271/00, Baten, Συλλογή 2202, σ. I-10489, σκέψη 31, και της 15ης Μαΐου 2003, C-266/01, TIARD, Συλλογή 2003, σ. I-4867, σκέψη 23).
- 21 Η έννομη σχέση μεταξύ Frahuil και Assitalia, τα δύο πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου που αντιδικούν στο πλαίσιο της διαφοράς της κύριας δίκης, είναι σχέση ιδιωτικού δικαίου. Πράγματι, όπως προκύπτει από τη διάταξη περί παραπομπής, ο διάδικος που άσκησε την αγωγή κάνει χρήση ενδίκου βοηθήματος που του αναγνωρίζεται λόγω νομικής υποκαταστάσεως προβλεπόμενης από διάταξη του αστικού δικαίου. Η ως άνω αγωγή δεν αντιστοιχεί στην άσκηση οποιωνδήποτε υπέρμετρων εξουσιών σε σχέση με τους εφαρμοστέους στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών κανόνες και, ως εκ τούτου, πρέπει να θεωρηθεί ότι εμπίπτει στην έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων» κατά το άρθρο 1, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, προαναφερθείσα απόφαση TIARD, σκέψη 36).

Επί της εννοίας της διαφοράς εκ συμβάσεως

- 22 Κατά πάγια νομολογία, η έννοια της «διαφοράς εκ συμβάσεως» πρέπει να ερμηνεύεται αυτοτελώς, με αναφορά κυρίως στο σύστημα και τους στόχους της Συμβάσεως, προκειμένου να διασφαλίζεται η ομοιόμορφη εφαρμογή της εντός όλων των συμβαλλομένων κρατών· η έννοια αυτή δεν μπορεί συνεπώς να ερμηνεύεται ως παραπέμπουσα στον χαρακτηρισμό που ο ισχύων εθνικός νόμος δίδει στην έννομη σχέση η οποία κρίνεται ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου (βλ., ιδίως, αποφάσεις της 17ης Ιουνίου 1992, C-26/91, Handte, Συλλογή 1992, σ. I-3967, σκέψη 10, της 27ης Οκτωβρίου 1998, C-51/97, Réunion euroréenne κ.λπ., Συλλογή 1998, σ. I-6511, σκέψη 15, της 17ης Σεπτεμβρίου 2002, C-334/00, Tacconi, Συλλογή 2002, σ. I-7357, σκέψη 19, και της 1ης Οκτωβρίου 2002, C-167/00, Henkel, Συλλογή 2002, σ. I-8111, σκέψη 35).

- 23 Στα πλαίσια του συστήματος της Συμβάσεως, η διεθνής δικαιοδοσία των δικαστηρίων του συμβαλλόμενου κράτους, στο έδαφος του οποίου ο εναγόμενος έχει την κατοικία του, αποτελεί όντως τη γενική αρχή, μόνο δε κατά παρέκκλιση από την αρχή αυτή η Σύμβαση προβλέπει περιοριστικώς απαριθμούμενες περιπτώσεις κατά τις οποίες ο εναγόμενος μπορεί ή οφείλει, αναλόγως της περιπτώσεως, να εναχθεί ενώπιον δικαστηρίου άλλου συμβαλλόμενου κράτους. Επομένως, οι περί διεθνούς δικαιοδοσίας κανόνες που εισάγουν παρέκκλιση από την ανωτέρω γενική αρχή δεν μπορούν να έχουν ως αποτέλεσμα ερμηνεία της Συμβάσεως βαίνουσα πέραν των προβλεπομένων σ' αυτήν περιπτώσεων (βλ., μεταξύ άλλων, προαναφερθείσες αποφάσεις Handte, σκέψη 14, και Réunion européenne κ.λπ., σκέψη 16).
- 24 Έπεται ότι, σύμφωνα με επίσης πάγια νομολογία, η έννοια της «διαφοράς εκ συμβάσεως», απαντώσα στο άρθρο 5, σημείο 1, της Συμβάσεως, δεν μπορεί να ερμηνευτεί ως αφορώσα κατάσταση, στα πλαίσια της οποίας δεν υφίσταται καμία ελευθέρως αναληφθείσα από συμβαλλόμενο δέσμευση έναντι αντισυμβαλλομένου (προαναφερθείσες αποφάσεις Handte, σκέψη 15, Réunion européenne κ.λπ., σκέψη 17, και Tacconi, σκέψη 23).
- 25 Συναφώς, είναι γνωστό ότι, στα πλαίσια της υποθέσεως της κύριας δίκης, η Frahuil δεν υπήρξε συμβαλλόμενο μέρος στη σύμβαση εγγυήσεως με την οποία η Assitalia ανέλαβε την υποχρέωση να εγγυηθεί την εκ μέρους της Vegetoil καταβολή των δασμών. Εντούτοις, παρίσταται ότι η Frahuil είχε αναθέσει στη Vegetoil να προβεί στις διατυπώσεις εκτελωνισμού. Ως εκ τούτου, εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξετάσει την έννομη σχέση μεταξύ Frahuil και Vegetoil προκειμένου να κρίνει αν έδιδε λαβή ή όχι στη Vegetoil να συνάψει, για λογαριασμό της Frahuil, σύμβαση όπως η επίδικη, στα πλαίσια της κύριας δίκης, σύμβαση εγγυήσεως.
- 26 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι επιβάλλεται να δοθεί στο υποβληθέν από το αιτούν δικαστήριο ερώτημα η απάντηση ότι το άρθρο 5, σημείο 1, της Συμβάσεως πρέπει να ερμηνευτεί υπό την έννοια ότι δεν εμπίπτει στη «διαφορά εκ συμβάσεως» η παροχή την εκπλήρωση της οποίας αξιώνει ο εγγυητής, ο οποίος εξόφλησε τους δασμούς δυνάμει συμβάσεως εγγυήσεως συναφθείσας με

την επιχείρηση μεταφορών, λόγω της υποκαταστάσεώς του στα δικαιώματα της διοικήσεως τελωνείων, στρεφόμενος αναγωγικώς κατά του κυρίου των εμπορευμάτων, εφόσον ο τελευταίος, ο οποίος παραμένει τρίτος ως προς τη σύμβαση εγγυήσεως, δεν ενέκρινε τη σύναψη της συμβάσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 27 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή, η οποία κατέθεσε παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με διάταξη της 11ης Απριλίου 2002 το Corte suprema de cassazione, αποφαινεται:

Το άρθρο 5, σημείο 1, της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις,

όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας και με τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας, πρέπει να ερμηνευτεί ως εξής:

δεν εμπίπτει στη «διαφορά εκ συμβάσεως» η παροχή την εκπλήρωση της οποίας αξιώνει ο εγγυητής, ο οποίος εξόφλησε τους δασμούς δυνάμει συμβάσεως εγγυήσεως συναφθείσας με την επιχείρηση μεταφορών, λόγω της υποκαταστάσεώς του στα δικαιώματα της διοικήσεως τελωνείων, στρεφόμενος αναγωγικώς κατά του κυρίου των εμπορευμάτων, εφόσον ο τελευταίος, ο οποίος παραμένει τρίτος ως προς τη σύμβαση εγγυήσεως, δεν ενέκρινε τη σύναψη της συμβάσεως.

Jann

Timmermans

von Bahr

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 5 Φεβρουαρίου 2004.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

R. Grass

B. Σκουρής